

Lászlóffy Csaba

Párhuzamos valóságoknak, lám, egy a vége

„Mit értek vajon »élet« alatt?”

(Szentkuthy Miklós: Az egyetlen metafora felé)

A tárgyak vaksága? Vagy inkább
a perverzítást, hallucinációt
nem ismerő banalitás?

Ösztöneink sejtelve:
az éjféli tragédiáját
éberem figyelő.

Hol a határ a két
valóság között?
A varangyos békának
a láb s az undok iszap
lehet, hogy mennyország.

Érzékenységed könnyeket fakaszt.
Utálatod némi büszkeséggel tölt el;
vagy mint a békaseggel, unatkozol.

Felfújt hólyag

A katarzis is pótszer
nem óv csak mint az ószer
összehord minden bűnt és
hiányérzetet (fűtés
nélküli szobasarkot
gyanakvón lakva alkot
az agy magának kényes
egyensúlyrendszer) érezz
lelkifurdalást fojtott
szorongást rút koboldok-

vigyor gyötör: az ocsmány
sors mindent elorozván
mint rossz lencse a vízben
(ne tudd hogy *hány az Isten!*)
ugrálsz? kihullsz a rostán
úgyis lehúz a posvány

kurafik bálgúnárok
új cégér alatt állók
kialkudott világba
sodros göbös fonálra
fűzött fénynek csak árnya
csak visszája fonákja
s benned is ami szónak
számított: felfújt hólyag
élődsi falánk féreg
csak *szipoly* semmi lélek

Az Ezeregyéjszaka fenyegetéseiből

*„Tankok vagy traktorok hasogatják most a Kánaánt”
(Antun Soljan)*

Láthatatlan légmozgás, vagy erősebb földlökések;
ellenmozgásban minden, ami nem lexikális, halott
szótári anyag – a hiedelmek fanatikus folyondár-
biztonsága, középkori tűzvészek s a testiség szégyen-
érzetének szaga; az agykontrollra ítélt jövő süket döngései.
A görög szigetekről levált töredékek: fölismerhetetlen
halotti maszkok (a győztes Miltiadészé, vagy a Aiszóposzé?)
– talán csak a télbe fagyott fantáziajáték gerincuszonyai.

Vidám, rigózöld-dallamfutamok és elaszott, ragyás
gyümölcs-gubók – amit Erósz balszerencséje rejt,
vagy fogva tart a fekete moha... Villanygyújtás előtt
a dolgozószoba sötét terében egy szorongató érzés:
menteni kéne a kétségbevonhatatlan tudást s a tapasztalást,
az egyedi memória szemhéjad alá szorult sugarait a számítógép
mindent üres papírlapokká profanáló gonosz vírusai elől,
mint bomló hajzuhatagban elvesző hangfoszlányokat.

Virágvasárnapi intelem

Enikőnek

Virágvasárnap. Hó. De hisz
fagyban is hevíthet a hit.
Szedném, szállingózóban is,
a honfibúnak szirmait.

Nem pátosz, csak egy kis remény
az ezredforduló után –
lásd, nem követnek; csak a fény,
s egy sánta, agg véreb csupán.

Figyeld a meddő napokat,
amint holtakként bomlanak;
agancsom elhagyott s a Nap
távolodik – már te se vagy.

Húsod dombján hamu a csend,
lányé kod beledi moha,
tomporod íve tovaleng.
Béke és unalom hona.

Szép örültségek! Az időt
faggatja véred és velőd:
lehetnék olaj az örök
mécsesben az oltár előtt? –

Virágvasárnap nyílna rám
(kétség, ne rontsd Ádám eszét!);
s állnék *tisztán és ostobán*,
míg tart a szent Hegyi Beszéd.